

Geli, l'adeu d'una llibreria referent

El 31 de maig del 2022, la Llibreria Geli va abaixar la persiana per sempre. Ho va fer amb discreció, de la mateixa manera en què havia celebrat el seu 140è aniversari i com havia fet sempre, i només les cròniques periodístiques i un documental de Joan Roura van deixar constància del tancament de la tercera llibreria més antiga de Catalunya, oberta el dia de Sant Josep de 1879. Cap fill ni nebot de Pere Rodeja volia continuar el negoci i van decidir acceptar l'oferta de l'establiment veí de tota la vida, la joieria Quera.

Text > **JORDI GRAU**, periodista

Francisco Geli, veí de Llamparies, va decidir traslladar-se a Girona per obrir una fleca a la Cort Reial, al costat de ca l'Oms, on venien fils, llibres i papers. Allà va conèixer Àngela Costa, amb

qui es va casar, i el 19 de març de 1879, allà mateix van obrir la Librería San José, que poc després també va tenir entrada per l'Argenteria de Girona. Aquesta llibreria cobria les necessitats de l'estament eclesiàstic:

s'hi venien bíblies, devocionaris, estampes, rosaris i fins i tot les hòsties. Els llibres eren de temes religiosos i de filosofia, però finalment van obrir el ventall temàtic, fins al punt que en moments determinats van arribar a

>> Pere Rodeja, pare, a la Llibreria Geli, el 1993. Foto: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. FONS EL PUNT (MARTÍ ARTALEJO).

>> La Llibreria Geli, el 2010.

Foto: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. FONS EL PUNT (MANEL LLADÓ ALIU).

tenir un fons de dos-cents mil exemplars.

Els hereus Geli van mantenir la llibreria i quan van necessitar ajuda, el 1945, van demanar al bisbat que els proporcionés algun ajudant. En aquell moment, un jove Pere Rodeja Ponsatí, alumne del Seminari, hi va arribar i va acabar convertint-se en *en Pere de Can Geli*, l'home que sabia on trobar qual-sevol llibre que li demanessin. Quan tornà de fer el servei es va casar amb Irene Gibert, que hi havia entrat a treballar en la seva absència. El 1988, els Geli van traspasar la llibreria al seu treballador més emblemàtic, que hi va estar al capdavant fins que es va morir, l'any 2009.

La Geli es va consolidar com una de les grans llibreries catalanes i un referent per a les gironines. Era coneguda la dita que si una cosa no es trobava a can Geli, no es trobaria enlloc. Quan es va morir Pere Rodeja, el va substituir com a gerent el seu fill, Pere Rodeja Gibert. El tancament de l'emblemàtica llibreria, anunciat pocs dies abans del 31 de maig del 2002, va causar commoció i va donar lloc a moltes especulacions. En Pere va tancar el negoci anunciant que buscava un local nou al Barri Vell per obrir una altra llibreria, i va reconèixer que l'oferta de Pere Quera era bona i que anteriorment ja els n'havia fet moltes, fins que van decidir acceptar-la.

«En vint anys n'havien arribat moltes, d'ofertes pel local», reconeix Pere Rodeja. L'establiment era propietat de la seva família, però el negoci el portava només ell i en pagava un lloguer raonable: «La veritable causa que tanquéssim la llibreria va ser perquè no hi havia relleu familiar». Quan es va morir el seu pare, ell es va quedar el negoci, però la meitat del local era de la seva mare i l'altra meitat dels quatre germans: «En sis mesos es va morir la meua germana Irene i el meu pare.

La Llibreria Geli de Girona va tancar després de cent quaranta-tres anys d'activitat a la Cort Reial i l'Argenteria

Oberta l'any 1879, era la tercera més antiga de Catalunya, i va tancar perquè cap familiar no va voler continuar el negoci

Amb la Montse i la Teresa érem quatre germans, i en els darrers anys vaig veure que ni els meus fills ni els nebots voldrien continuar la llibreria». En Pere deixa molt clar que el negoci rutllava bé, que ell anava pels cinquanta-nou anys i que havien de prendre una decisió: «I vam decidir acceptar l'oferta d'en Pere Quera».

En Pere se sent llibreter, però de jove volia ser pilot d'aviació i ja tenia els papers per anar a l'Acadèmia Militar de Saragossa. Pressions familiars li ho van fer descartar. Treballà a la Geli des dels divuit anys, però per formar-se va anar tres anys al cos de suplències de les biblioteques quan eren de La Caixa i, després, va portar la delegació gironina d'una distribuïdora: «Finalment el pare em va demanar de tornar a la Geli, on sempre ha estat i on pensava jubilar-me». Però van vendre el local i la seva mare mateixa el va fer desistir d'obrir una altra llibreria al Barri Vell: «Em va preguntar quin sentit tenia invertir de nou si darrere meu no hi havia ningú. I vaig veure que tenia raó». Poc després, i seguint les converses que ja havien tingut el seu pare i Guillem Terribas per unir-se i tenir una llibreria a cada riba de riu, en Pere va acordar amb Jordi Gispert integrar la Geli a la Llibreria 22: «Em vull jubilar de llibreter». Igual que a la Geli, no se'l veu gaire per darrere el taulell. La seva feina és al despatx: «Pensa que en època del meu pare, que ja va estrenar ordinador, sortien seixanta novetats al mes. Ara n'hi ha quatre-centes a la setmana». Treballar amb el seu pare va ser un aprenentatge diari, tot i que diu que era dur i es guardava coses per a ell: «Quan es van morir ell i la Irene, vaig haver de sentir dir que duràriem quatre dies. Van ser quinze anys i encara som vius». En Pere és clar: «Si el local hagués estat només propietat meua, la Geli a hores d'ara encara estaria oberta a l'Argenteria i a la Cort Reial».

>> Façana de la Llibreria Geli al carrer de l'Argenteria de Girona, el 2010.

Foto: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. FONS EL PUNT (JORDI SOLER FONT).

>> Clients comprant durant la darrera tarda abans del tancament de la Llibreria Geli.

(Foto: FONS EL PUNT. QUIM PUIG.)

>> Pere Rodeja, fill, durant el V Memorial Pere Rodeja.

Foto: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. FONS EL PUNT AVUI (JOAN SABATER BRUNET).